

Participa o mor

«Ens ho mirem tot des de la barrera. I a veure què fan. I si fan perquè fan, i si no fan perquè no fan. Però el ganivet entre les dents i a criticar fins que es vegi el moll de l'os»

Aquest dimecres plovia a gran part del país. A Barcelona, que és Catalunya també, van caure gotellades de les bones, amb aquells trons que estremeixen els nens i que fan somriure els pares. Doncs bé, estant jo d'esquenes a l'entrada (oberta a serena) d'un bar on dinava a la barra, una coseta ràpida, he sentit un crit seguit d'un esglai. M'he girat i he vist una dona jove que havia relliscat i que estava estirada al terra moll com un seitó d'aperitiu. Ni les seves dues amigues, ni els vianants badocs, ni tan sols els que es refugiaven sota els balcons de l'Eixample, ningú, s'ha mogut.

La cambrera rossa amb piercings i jo mateix hem sortit i hem intentat llevar la noia, que gemegava adolorida. Semblava que s'havia fet mal al colze i l'avantbraç. Quan l'estava aixecant prenent l'accidentada per les aixelles m'he trobat una espècie de jurat que em criticava com l'agafava. Faltava Risto Mejide i Noemí Galera. Al·lucinant. Aquella noia rossa i jo érem els únics que havien mogut els peus i que ens amaràvem de pluja, i davant nostre teníem vuit persones criticant. L'hem llevat i l'hem entrat. L'accidentada, adolorida i marejada. Una comensal de dins ha trucat a emergències. L'ambulància en un quart d'hora ha arribat.

Per cert, a algú de vostès els hi han donat les gràcies? A mi no. I a la cambrera tampoc, que a més s'ha endut un bon cop de colze a la mandíbula. Aquesta historieta no vol ser una metàfora. És així. Ens ho mirem tot des de la barrera. I a veure què fan. I si fan perquè fan, i si no fan perquè no fan. Però el ganivet entre les dents i a criticar fins que es vegi el moll de l'os. Per què som llatins? Una mica sòmines. Cansa molt ser català, de debò. Però això no és quelcom que hom pugui deixar de fer. Hi ha qui canvia de religió, de partit polític i fins i tot, i tot sovint, de parella, i hi ha qui es fa vegetarià. Però la militància de país, fer de català, no es pot deixar.

Una cosa molt nostra és el pessimisme polític. De derrota en derrota. Puigdemont està fora i va a la seva, Junqueras a la presó només es mira el melic, el PDECat es baralla amb la Crida, Esquerra es preocupa massa de l'autonomia, la CUP és massa poc i un gra massa,... que si l'Assemblea i Òmnium, i que si ara et farà unes primàries. La fatalitat, l'entropia, és un corrent de pensament, una manera de viure, però és errònia, per absurda. Som els de "jo ja ho vaig dir". Creure que si alguna cosa pot sortir malament així serà, tot allò de la llei de Murphy. Sobretot perquè tenir raó en això vol dir la destrucció. Una cosa és tenir mala salut de ferro i una altra de ben diferent és tenir un botó on pots deprimir-te o no a voluntat. Prou autoajuda a la carta, catalans. Així, no.

S'atribueix a Cosme de Mèdici, l'iniciador de la nissaga florentina, l'aforisme aquell que de vegades cal fer el Mal per poder fer el Bé?. És cert, ho puc arribar a comprendre. Però, i ja sé que és naïf, crec fermament que el Bé es fa fent les coses bé. Això no vol dir anar amb el lliri a la mà ni pensar que el món és fet de pegadolça i que tothom és bo i que ens hem d'abraçar com *Teletubbies*. Tota la meva mala llet va per davant, per poder actuar i fer coses, no ens podem permetre quedar-nos quietes.

És malgrat això, a pesar d'aquest status quo volgudament depressiu, que en aquests dies em vaig trobant persones que m'alegren l'esperit. Em diuen "em presento". I dic, a on? I mira, un d'Esquerra i l'altre a les Primàries, també una del PDECat i l'altre del consell escolar, i fins i tot tinc un cosí de Ciutadans. I és que el que importa és participar, preocupar-se més enllà del Twitter i de parlar a la tele els dissabtes al vespre o riure amb el 'Polònia', que és molt sa. Aquest 'em presento?' és inspirador i m'omple d'esperança. Perquè sí, la política és una estafa, però ens

interessa i la valorem. No li voleu dir política, d'acord, li direm castanyada, que ve a tomb. Per què us preocupeu tant dels noms quan sabeu que si no participeu estàs mort?